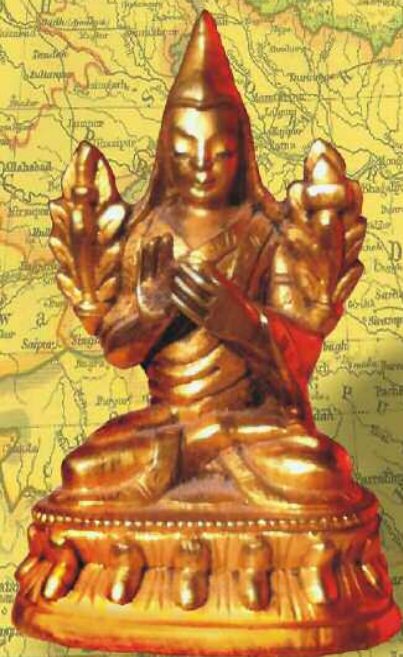

Pieśni miłosne VI Dalajlamy

Pieśni miłosne

VI Dalajlamy

Pieśni miłosne

VI Dalajlamy

przekład
Janusz Krzyżowski

II wydanie

Indo-Polish Cultural Committee

Opracowanie graficzne: Marek Jarosik
Projekt okładki: Marek Jarosik
Korekta: Małgorzata Kacperek
Łamanie komputerowe: Marek Jarosik

Fotografie na okładkach przedstawiają:
rzeźbę Dalajlamy i thankę mongolską.
Ze zbiorów autora

No copyright

Wydanie II, 2015

Wydawca: Indo-Polish Cultural Committee

ISBN 83-60440-21-2

Pieśni Miłosne VI Dalajlamy

Szósty Dalajlama był niewątpliwie najbarwniejszą postacią wśród swych poprzedników i następców. Tsangjang Gjatso nazywał się uprzednio Ringdzin Tsangjang Gjatso i pochodził z niewielkiej wioski Cona na południu Tybetu (dziś w indyjskim stanie Arunachal Pradesh).

W 1682 r., zmarł jego poprzednik Wielki V Dalajlama, a że czasy były niespokojne, premier urzędujący w Lhasie ukrył ten fakt na kilkanaście lat. Tsangjang Gjatso oficjalnie „odnaleziony” został w 1687 roku. Czas do przyjazdu do Lhasy spędził sekretnie w jednym z mniejszych klasztorów. Od czasu, gdy zamieszkał w Potali próbował prowadzić takie samo życie pełne dyscypliny i modlitw, podobnie jak jego poprzednicy. Jednocześnie studiował świeckie przedmioty i odbywał hartujące ciało ćwiczenia fizyczne i sporty. Niestety, lata spędzone w poprzednim klasztorze nie nauczyły go samodyscypliny i powściągliwości. Zachowywał się podobnie jak jego świeccy rówieśnicy, cenił towarzystwo młodych

i dowcipnych arystokratów szybko też zaczął interesować się płcią piękną. Od najmłodszych lat interesowała go historia i sztuka. Cenił również taniec i poezję.

Z poezją związane są namiętne uczucia i w efekcie młody lama, od myśli i pięknych słów, zaczął przechodzić do czynów. Okazało się, że jest bardzo kochliwy i na dodatek niestały w uczuciach. W wyniku splotu tych okoliczności dziś uznawany jest za najślawniejszego kochanka Tybetu, który porzucił śluby klasztorne i oddał się swojej pasji do kobiet i wina. Uważa się, że napisał około stu wierszy miłosnych, adresowanych głównie do kobiet, od dam dworu, do dziewcząt z tawern. Cenił również przyrodę i często zapuszczał się do zielonych wsi w okolicach stolicy. Z tego powodu nakazał rozbudować letni pałac – Narbulinkę i wznieść pawilony w ogrodach Potali. W efekcie w dziewiętnastym roku życia odmówił przyjęcia święceń. Później wraz z przyjaciółmi doskonalił się w sztuce łuczniczej, w ogrodach pałacowych, a wieczorami odwiedzał Lhasę i pobliską wioskę Shol, pijąc i śpiewając miłosne pieśni

w tawernach. Ich ściany zazwyczaj były białe, lecz z czasem zaczęto malować je na żółto, co zgodnie z podaniami miało oznaczać miejsca, w których Tsangjang Gjatso zwykł był spotykać się z kochankami. Takie zachowanie zaczęło mu z czasem przysparzać coraz więcej wrogów. W tym właśnie czasie tę skomplikowaną sytuację w Tybecie postanowił wykorzystać Kangxi, cesarz Chin. Młody Dalajlama został wezwany na dwór w Pekinie i wyruszył w eskorcie mongolskich żołnierzy. Kiedy konwój dotarł w pobliże jeziora Kukunor, młodzieniec zniknął. Najprawdopodobniej na rozkaz cesarza został zamordowany przez eskortujących go żołnierzy. W Tybecie rozpowszechniona jest także legenda o jego nieśmiertelności

Szósty Dalejlama a później Milarepa, to dwaj najwięksi poeci tybetańscy. Obaj byli bardami ludowymi a twórczość ich docierała do serc nawet najprostszych mieszkańców tego uduchowionego kraju. Przesłania ich poezji interpretowane były w Tybecie od dosłownego rozumienia słów do subtelnej wyrafinowanej dydaktyki mistycznej.

Od tłumacza

Prawie wszystkie wiersze Tsangjanga Gjatso, to popularne w całym Oriencie *kwadryny* – cztero-wiersze, które mogą przybierać formę rubajatów lub przy jeszcze większej kondensacji znaczenia słów, japońskie haiku. Zapewne nie byłbym w stanie ich przełożyć bez pomocy wykształconego w literaturze lamaistycznej, absolwenta szkoły klasztornej – Pana Sonama Tungdupa. Poznaliśmy się w przypadkiem w kawiarence muzyczno-internetowej w 2014 roku w Lehu. Poezja VI Dalajlamy intrygowała mnie od czasu mojej pierwszej podróży do Tybetu w 1987 roku, i później w czasie pobytu, w Ladakhu. Wtedy u handlarza, pod świątynią w Lamajuru, wymieniłem mój pierwszy egzemplarz Pieśni VI Dalajlamy z wydawnictwa Miniatura, na starą stronę z tybetańskiej księgi. Pamiętam jak bardzo handlarz ucieszył się czytając tybetańskie stroniczki po lewej stronie książki. Kilka z wierszy przetłumaczył mi w nieco „opisowym” języku angielskim. W 2014 roku, w czasie kolejnego

pobytu w Ladakhu, miałem ze sobą Pieśni, również dwujęzyczne, w opracowaniu K. Dongdupa. Już wtedy Pan Sonam przedstawił mi różnorodną możliwość ich interpretacji, na podstawie kilku wierszy, które mieliśmy okazję analizować w kawiarence. Miałem szczęście, że mój młody współtłumacz jeszcze przed swym wyjazdem z Ladakhu, zdołał przez Internet, wspólnie ze mną uściślić filologiczne tłumaczenia pozostałych. Jestem Mu za to szczerze zobowiązany i już w tym miejscu serdecznie dziękuję!

ཤར་ཕྱོགས་རི་པོའི་ཚེ་ནས། །

དཀར་གསལ་ཟླ་བ་ཤར་བྱུང་། །

མ་སྐྱེས་ཨ་མའི་ཞལ་རས། །

ཡིད་ལ་འཁོར་འཁོར་བྱས་བྱུང་། །

Ponad wschodnim wzgórzem wstaje

uśmiechnięte oblicze księżyca.

W mych myślach odbija się ono

uśmiechniętą twarzą ukochanej.

ན་ནིང་བཏབ་པའི་ལྷང་གཞིན། །

ད་ལོ་སོག་མའི་ཕོན་ལྷོག། །

ཕོ་གཞིན་ཀས་པའི་ལུས་ཕོ། །

ལྷོ་གཞུ་དེ་ལས་གྱིང་བ། །

Wczoraj kiełkujące pędy

są już dzisiaj suchą trawą.

Tak jak młodzińcze ciało,

sztywniejąc zgina się w łuk.

རང་ལེ་ལས་ལོང་བའི་མི་དེ། །

གཏན་གྱི་མདུན་མར་བྱུང་ན། །

རྒྱ་མཚོའི་གཏིང་ནས་ཚོར་བྱ། །

ལོན་པ་དེ་དང་མཉམ་བུང་། །

Jeślibym tylko mógł poślubić,

tę jedyną, którą kocham,

radość z posiadania wybranego skarbu

moją byłaby. Ona jest skarbem z dna oceanu.

མི་ཚེན་དཔོན་པོའི་སྲས་མོ། །

ཁས་ས་འབྲས་མཚོར་ལ་བཞུགས་ན། །

ཁས་སྤོང་མཚོན་པོའི་ཕྱོད་ནས། །

འབྲས་མུ་སྒྲིན་པ་འདྲ་བུང་། །

Tęsknię za córką bogacza,

pięknem młodości rozkwitającą.

To jak wzdychanie do brzoskwiń

dojrzewających wysoko na drzewach.

ལེ་མཁས་པ་མཚན་ལ་ལོ་རྒྱུད་ནས། །

མཚན་ལོ་རྒྱུད་ལ་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད།

ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད། །

ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད་ལོ་རྒྱུད། །

Jestem pozbawiony snu,

bo jestem zakochany,

zmęczeniem i beznadzieją owładnięty,

aż dzień nie sprowadzi ukochanej do mnie.

མེ་དོག་ནམ་ཟུ་ཡལ་མོང་། །
 གཡུ་ལྷང་མེམས་པ་མ་སྐོ། །
 ལྷམས་པ་ལས་འཕྲོ་ཟད་པས། །
 དེ་སྐོ་ལྷ་མི་འདུག །

Więdną już wiosenne kwiaty.

To nie czas by opłakiwać turkusową pszczołę.

Przeznaczeniem moim i miłej jest rozstanie.

I nad tym nie rozpaczajmy.

ལྷོ་མོ་གཤམ་ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ། །

ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ། །

ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ། །

ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ་ལྷོ་མོ། །

Mróz widnieje na lśniących kwiatkach
i wieje zimny północny wiatr.

Mróz i wiatr musiały przyjść
by odpędzić pszczoły od kwiatków.

ངང་པ་མཚོ་ལ་ཚགས་ཚལ། །

རེ་ཞིག་ལྷན་དགོས་བསམས་ཀྱང་། །

མཚོ་མོད་རྟེན་པ་བརྒྱུགས་ཚལ། །

རང་ལམ་ལ་ལོ་ཐག་ཚོད་མོད། །

Zakochany w jeziorze łabędź

chciałby zostać dłużej.

Ale łódź ścina jezioro

i ptak odlatuje nie żaląc się.

ལྷ་གན་སེམས་པ་མེད་ཀྱང་། །
 རྩ་མགོས་ཏུ་མིག་རྩམ་བྱང་། །
 ཁྱེད་གཞུང་མེད་པའི་ལྷ་མས་པས། །
 ར་པ་ཏུ་མིག་མི་རྩ། །

Drewniany koń, choć pozbawiony uczuć,
 spogląda wstecz z promu;
 ale moja ukochana, pozbawiona wdzięczności
 nawet nie spojrzy na mnie.

ལྷན་པུ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ། །

ལྷན་མཐོ་ལོ་གསལ་ལ་སྐྱོ་གསལ་ལོ། །

ལྷན་སྐྱོ་ལ་ལོ་ལྷན་ལོ། །

ལོ་གསལ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ་སྐྱོ། །

Powiesiłem modlitewne chorągiewki
na szczęście ukochanej.

Adzu Szelno – strażniku lasu,
nie podepcz ich – jej szczęścia!

བྱིས་བའི་ཡི་གེ་རྣམ་ཚུང་། །

ཚུ་དང་མིག་ས་བས་འཛིག་སོང་། །

མ་བྱིས་སེམས་ཀྱི་རི་མོ། །

བསུབས་ཀྱང་རྩལ་ཚུ་མི་འདུག །

Padający deszcz zmywa

pisane tuszem pieśni miłosne.

Ale miłość, choć niepisana,

dłużej trwa w sercu.

ཀུན་ལོའི་ཚུགས་ཀྱང་ཐེ་ཏུ་ས། །

གསུང་མྱད་པ་རྒྱུ་ཚུ་མི་སེམ། །

ཐེ་ཏུ་དང་གཞུང་གི་ཐེ་ཏུ། །

མ་མེད་མེད་མེད་ལ་རྒྱུ་ཚུ་དང། །

Urzędowa pieczęć stempluje dokumenty,
nie może jednak rzec ni słowa jako świadek.

Lepiej jednak jest położyć pieczęć na czyimś sercu
– pieczęć prawdy i sprawiedliwości.

ལྷོང་ལྷན་རྒྱ་ལོ་འི་མེ་ཉི་ག། །
 མཚོ་དྲ་བའི་རྒྱ་མ་ལ་ཡེ་བམ་ཚ། །
 གཡུ་མུང་གཞིན་རྒྱ་ལ་ཡང། །
 ལྷ་ཁང་ནང་ལ་མི་དྲ་དང། །

Gdy kwiaty malwy zrywasz,
 by położyć je jako ofiarę na ołtarzu,
 nie zostawiaj młodej turkusowej pszczoły.
 Ona mówi: „Weź mnie też do świątyni.”

མེས་མ་མོང་ལུ་མོ་མི་བཞུགས། །

དམ་པའི་ཚེས་ལ་ཐེབས་ན། །

མི་བཞུགས་དེ་ཡང་མི་ལྟོད། །

རི་རྒྱུད་འགྲིམ་ལ་ཐེབས་པའོ། །

Jeśli moja ukochana, która skradła mi serce,
wyrzeka się świata dla dobra Dharmy,
to moja miłość powinna też dążyć
do wytchnienia w pustelni.

མཚན་ལྡན་སྐྱེ་མཆི་བྱུང་དུ། །

སེམས་པ་བློ་ལྟ་བུ་ལྷན་པས། །

སེམས་པ་འཁོར་ཡང་མི་ཐུབ། །

བུསས་པའི་རྫོགས་པ་འོར་མོང་། །

Skłaniam się

do nauk mego lamy,

ale serce skrycie ucieka

do myśli o ukochanej.

བསྐྱོམས་པའི་སྐྱེ་མཆི་ལྟ་བུ་རལ། །

ཡིད་ལ་ཡཚམ་རྒྱ་མི་འདུག །

མ་བསྐྱོམས་བྱམས་པའི་ལྟ་བུ་རལ། །

ཡིད་ལ་ཡམང་ཡམང་གར་བྱུང། །

Nawet w czasie medytacji
nie mogę ujrzeć twarzy mego lamy,
ale wciąż i wciąż zwraca się
ku mnie uśmiechnięta twarz miłej.

སེམས་པ་འདི་ལ་འགྲོ་བའོ། །
 དམ་པའི་ཚེས་ལ་ཕྱིན་ན། །
 ཚེ་གཅིག་ལུས་གཅིག་ཉིད་ལ། །
 སངས་རྒྱལ་ཚོལ་པ་འདུག་གོ། །

Gdybym mógł tak medytować nad Dharma,
 jak intensywnie rozmyślał o ukochanej,
 zapewne doznałbym oświecenia,
 jeszcze w czasie tego życia.

ལུང་རྩ་པར་བཤོའི་དུས་ལ། །
 ལུང་བསྐྱེད་དར་ལྷོག་བརྒྱུགས་པས། །
 མཇེངས་མ་མ་པམེང་པུ་མོའི། །
 མཁོན་པོ་བཞི་པོས་ལུང། །

Gdy miałem szczęście
 rozwieszałem flagi modlitewne
 i piękna, szlachetna dama
 gościła mnie w swym domu.

སོད་ཀར་པགས་པའི་འཇུག་མདངས། །

འབྲུག་ལ་གྲུ་ལ་སྒྲི་ལ་བརྒྱུ་ནས། །

མིག་ལུང་ལ་ལྷོ་ལོ་སྒྲི་ལ་མཚེས། །

གཞོན་པའི་གདོང་ལ་བརྒྱུ་ལུང། །

Rozsiewała uśmiech perlisty

wśród tłumu w tawernie,

ale ukradkowym spojrzeniem

oznajmiła mi miłość.

ཏུ་ཅུང་མེས་ལ་ལོང་ནས། །

འགྲོགས་འདྲིམ་ལོང་དྲིམ་པས། །

འཆི་བྱལ་ཕྱེད་ན་མིན་པ། །

གསོན་བྱལ་མི་ཕྱེད་གསུང་བྱུང་། །

Tak oczarowany nią,

zapytałem, czy będzie moją

„Tylko śmierć może nas rozdzielić” - powiedziała.

„W tym życiu nic nas nie rozdzieli.”

མཇེངས་མའི་བྱུགས་དང་འཇུག་ན། །

ཚོ་འདིའི་ཚོས་སྐལ་ཚུངས་པའོ། །

དཔེན་པའི་རི་ཁྲིད་པའི་མཁའ་ན། །

བྱ་མའི་བྱུགས་དང་འགལ་པའོ། །

W rozpaczy, akceptując życzenie mej miłej,
jedyną szansą dla mnie, to pokłonić się Dharmie,
aż moje odosobnienie w pustelni
nie złamie jej twardego serca.

འདྲུམ་དང་སྲིད་ཀར་སྤྱོད་ཕྱོགས། །
 གསོན་པའི་སྤོ་བྱིད་ཡིན་འདུག། །
 སྤྱིང་ནས་ག་ཚེ་ཡིད་སྲིད། །
 དབྱུ་མཚའ་པུ་སེམ་རྟོགས་གནང་དང། །

Twój uśmiech jest tak słodki,
 że skradł i wprowadził moje młode serce.
 Jeśli twoja miłość do mnie jest prawdziwa,
 to wyznaj mi to, z głębi swego serca.

སྒྲིང་སྤྱལ་ཡིད་འཕྲོག་ལྷ་མོ། །

ཇོན་པ་རང་གི་ལ་ཟིན་ཀྱང་། །

དབང་ཚེན་མི་ཡི་དཔོན་པོ། །

ནོར་བམང་རྒྱལ་ལུས་འཕྲོག་མ་མེད། །

Ja, myśliwy, zostałem złapany

Przez Jitrog Lhamo – czarującą wróżkę.

Ale Norzang Gjalu, potężny władca ludzi,

porwał ją i uprowadził z dala ode mnie.

ཚོར་ལུ་རང་ལ་ཡོད་དུས། །

ཚོར་ལུ་མི་ཚོར་ཉམས་སྦྱོར་མ་ཚོད། །

ཚོར་ལུ་མི་ལ་མོར་དུས། །

ཚོར་ལུ་རང་ལ་མཚན་སྦྱོར་ལྟར། །

Gdy klejnot był mój

nie dbałem o niego, ignorowałem jego wartość.

Teraz, gdy go utraciłem ogarnęło mnie przygnębienie

a jego wartość olśniewa mnie.

རང་ལ་དགའ་བའི་ལུས་སེང་། །

གཞན་གྱི་མདུན་མར་རྒྱུང་ས་སེང་། །

མོང་ནང་སེམས་པའི་གཞོང་གི་།

ལུས་པའི་གཡང་བརྒྱལ་ས་སེང་། །

Moja miła kochała mnie prawdziwie.

Skradziono ją jednak, by poślubiła innego.

Jestem chory z tęsknoty

i frustracja emanuje z mego wątłego ciała.

མིང་ལྷན་རྒྱལ་མོར་མེད། །

མི་ལྷོ་ཚེས་འདུལ་རན་མེད། །

འཕོ་དྲུང་མེས་མ་ཚན་མ། །

མི་ལམ་ནང་ལ་འཁོར་མེད། །

Często w moich snach

widzę moją utraconą ukochaną:

Jako wieszcz muszę wiedzieć

jak odszukiwać ją tylko dla mnie.

ལུ་ལོར་འཆི་བ་མེད་ན། །

ཆར་ལ་འཇུག་པ་མི་འདུག། །

གཞིན་པའི་གཏན་གྱི་སྐབས་གནས། །

འདི་ལ་འཛོལ་རས་ལོས་ཆོག །

Jeśli dziewczę zechce żyć wiecznie,
to wino będzie płynąć jeszcze wieki;
tawerna w moim raju
to trochę wina, i jestem zadowolony.

ལྷོ་མ་མར་མ་སྐྱེས། །

ཁྱེད་ཀྱི་ལོང་ལས་སྐྱེས་སམ། །

ཨ་གསར་བྱད་པ་ཁྱེད་ཀྱི། །

སྐྱོ་གྲོ་དེ་ལས་སྐྱེ་གསལ། །

Czy dziewczę to zrodziła ludzka matka,
czy pochodzi z drzewa brzoskwińskiego?
Jej miłość kwitnie i tak szybko więdnie,
jak kwiaty brzoskwiń na wiosnę.

བུ་རོ་རྒྱུང་འདྲིས་བྱུང་སྟེ། །

ལྷུང་གི་ལོ་རིགས་ལ་རྒྱུད་མི་ཚ་ནས། །

ཤ་འདྲིས་པགས་འདྲིས་ལྷུང་ཡང་། །

རི་ལ་ཡར་གྲངས་མཛོད་ཀྱི། །

Ukochana z mego dzieciństwa

wydaje się, że pochodzi z wilczej rasy;

ona stara się wciąż uciekać,

jak wilk za wzgórze.

རྩོད་ལེ་ཡར་རྒྱུ་ལ། །
 རྩོད་ལེ་ལྷག་མ་ལས་ཟིན་གྱི། །
 ལྷག་མ་ལེ་ལོག་རྒྱུ་ལ། །
 ལྷག་མ་ལེ་ཟིན་ལ་མི་འདུག། །

Pułapkami i na lasso można schwytywać
 dzikie konie uciekające na wzgórze;
 ale nic, nawet magia, nie może z czarować
 zbuntowanej kochanki, która przestała już kochać.

ཐག་དང་རྩུང་ལོ་བཞེས་མཚས། །

ཚོད་ལོའི་རྩོམ་ལ་གཞེན་ལྟར། །

གཤེད་ཚན་རྩུང་དག་ཚན་རྩིས། །

ང་ལ་གཞེན་ལོ་བཞེས་ལྟར། །

Dla skrzydeł tego orła

wiatr i skały były okrutne.

Chytrzy intryganci

nękali mnie, nie przestając.

རྩྱུ་མཁའ་ལ་མེར་གཏིང་ནག། །

མད་དང་མེ་རའི་གཞི་མ། །

བཅད་ཏེ་སྐྱུ་མིན་མེར་མིན། །

མངས་རྒྱལ་བསྐྱེད་བའི་དབྲ་བོ། །

Różowe chmury

skrywają mróz i gradobicie;

zaś ten, który jest pół-mnichem

jest ukrytym wrogiem Dharamy.

ས་དེ་ལ་བྱ་གཏོང་འཇུག་པ། །

རྟ་ལྷོ་གཏོང་ས་མ་རེད། །

གསར་འཇུག་ས་བུ་མ་པའི་རྟོགས་སྒྲ། །

སྤོང་གཏུམ་ཤོད་ས་མ་རེད། །

Nie pozwól, aby twój ogier kłusował,
na śliskiej powierzchni zamarzniętej głębiny.

Niech nie rozsypią się sekrety twoje.
wobec uroków nowego kochanka.

ཚོས་ཚེས་པོ་ལྔ་ལྔ་ལྔ་།

ཡིན་པ་འདྲ་བ་འདྲ་བ་ལྟེ།

ཟླ་པའི་དུལ་གྱི་རི་ལོང་།

ཚོ་འདྲ་ཚོ་འདྲ་ལྟེ།

Wydaje się,

że tej nocy jest pełnia.

Ale widniejący na księżycu „zając”

nie wygląda na żywego.

ཆ་བ་འདི་ཚུས་ལར་འཕྲོ་།

རྗེད་མའི་ཆ་བ་རྒྱར་ཡོང་། །

བཀྲ་ཤིས་ཆ་བ་དཀར་ཡོ། །

ཆ་ལྷོད་ཕྱོགས་ལ་མཇེལ་ཡོང་། །

W tym miesiącu księżyc zanika

ale w przyszłym znów urośnie.

Ukochana powinna się ze mną spotkać

gdy księżyc wzejdzie na nowo.

དབུས་གྱི་རི་རྒྱལ་རྒྱན་པོ། !

མི་འགུར་བརྒྱན་པར་བཞགས་དང་།

ནི་མ་རྩ་བའི་བརྒྱར་ལྷོགས། །

ཚོར་ཡིང་བསམ་པ་མི་འདུག །

Rirab Lhunpo, centralna góra Wszechświata

stoi pewnie i niezachwianie.

Słońce i księżyc winny się kręcić

wiernie, nie uciekając na manowce.

ཚོས་གསུམ་རྒྱལ་དཀར་པ། །

དཀར་གོས་ནང་ཚལ་ཚོད་ལོང་། །

པོ་ལྷོ་ཚལ་དང་མཉམ་པའི། །

ཚལ་པལ་ཚེག་ཀྱང་གནང་བ། །

Jak wschodzący księżyc trzeciego dnia
moja ukochana jest ubrana w czystą biel,
ale w pełni księżycy piętnastego dnia
przysięgamy spotkać się też w czystości i bieli.

ས་བརྒྱུད་པའི་དཔྱིད་ས་ལུ་བལྟགས་པའི། །

དམ་ཅན་དེའི་ཚོམ་སྤྱོད། །

མཁུ་དང་ལྷ་ས་བལྟ་དཀ། །

འཇམ་པའི་དུང་འོ་སྤྱོལ་དང་། །

O związany przysięgą Bodhisattwo,
 wyrocznio Dziesiątego Stopnia Duchowego,
 jeśli masz nadprzyrodzone moce
 zniszcz wrogów Dharmy.

ལུ་ལུག་མོན་ནས་ཡོང་ས་པས། །

གནས་ཡོའི་ས་བརྒྱད་འཕལ་སོང་། །

ང་དང་ལུ་ལས་པ་ལྷན་ནས། །

ལུ་ས་སེམས་སྡོད་ཡོང་ལངས་སོང་། །

Kukułka powraca z Indii,

przynosząc deszcz na wysuszone pola.

Mam się teraz spotkać z umiłowaną,

więc odpoczywam w szczęściu i spokoju.

འི་དེ་སྤྱད་ཀྱི་པ་ཐེག་ཀྱི། །

མེད་ལ་ཁ་ལྷོ་ར་ལྟ་པ་འདྲི་ས་མེད། །

ནང་གི་སྤྱད་ཀྱི་ར་ས་འདྲི་ས་མེད། །

འདྲི་ས་ལྟ་པ་མེད་ལྟ་པ་མེད། །

Wszelkiego rodzaju psy

można oswoić mięsem i chlebem;

ale tygrysica z tawerny, nawet, gdy oswojona,

bywa zaciekła w nowej rebelii.

གཤམ་ལུས་ལོ་འདྲིས་ཀྱང་། །

བྱམ་ས་པའི་གདེང་ཚོད་མི་ལོན། །

ས་ལ་རི་ཚོ་བྱིས་པས། །

ནམ་མཁའི་སྐར་ཚོད་ཟིག་ལྱང་། །

Nawet gwiazdy na niebie

może zmierzyć astrolog.

Pieszcząc jej ciało i tak nie zgłębisz

jej bezkresnego wewnętrznego pragnienia.

ལྷ་ས་མི་རྒྱུགས་མཐུག་པོ།
 ལྷ་ས་ལྷ་ས་མི་རྒྱུགས་དག་པོ།
 ལྷ་ས་ལྷ་ས་མི་རྒྱུགས་ལྷ་ས་ལྷ་ས།
 ལྷ་ས་ལྷ་ས་ལྷ་ས་ལྷ་ས་ལྷ་ས།

W Lhasie i Shol tłum jest gęsty,
 ale w Chungyal tłum jest uroczy.
 Moja ukochana, za którą tęsknię
 jest teraz w dolinie Changjal.

ལྷོ་གན་རྒྱ་ཁུ་བེར་ད། །

རྣམ་ཤེས་མི་ལས་རྒྱུད་ད། །

ཚུང་ལ་ལངས་སྲིང་མ་བེར། །

ཚོ་རངས་ལོག་ལྷུང་མ་བེར། །

Stary pies – stróż domu

ma serce bardziej przebiegłe niż człowiek.

On nie powie nikomu:

„On wyszedł o zmroku i wróci o brzasku.”

མྱོད་ལ་བྱམས་པ་བཅོམ་པའི། །

ཁ་བ་མང་པོ་འབབ་བུང་། །

གསང་ནང་མ་གསང་མི་འདུག །

ཞུས་ཤིང་མངས་ལ་བཞག་གི། །

Śnieg spadł o zmroku,

gdy szukałem ukochanej.

Teraz nie może to pozostać tajemnicą;

w śniegu pozostawiłem swe ślady.

འོ་རྒྱལ་རྩ་བཟུལ་ལ་དུས། །

འི་ལྷ་འཛིན་ཚངས་དབྱངས་རྩ་མཚོ།

རྩ་མཚོ་ལ་དུ་སྲིད་དུས། །

འཚེ་ལ་ཕོ་དང་འབྲུང་དབང་པོ། །

Kiedy mieszkam w Potali w Lhasie

jestem Rigdzinem Tsaagjang Gjaco.

Kiedy zaś wędruję w Lhasie

jestem wolnym duchem Dangzangiem Wangpo.

སྐྱེད་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ།
 རྒྱུ་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ།
 ལོ་ལོ་སྐྱེད་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ།
 སྐྱེད་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ་ལྷན་པོ།

Ukochana oczekuje mnie w łóżku,
 pragnąc czule oddać słodkie miękkie ciało.
 Lecz gdy ma przyjść do mnie porozmawiać,
 czy zechce rozebrać mnie z moich cnót?

མདའ་མོ་བཟེན་ལ་ལོགས་མོང་། །

མདེའུ་ས་ལ་བརྟུང་མོང་། །

མུང་བཟླས་བྱུངས་པ་ལ་ཕྱད་བྱུང་། །

མེམས་ཉིད་རྗེས་ལ་བཟུང་མོང་། །

Strzała trafiła w cel,

i tkwi mocno w ziemi.

Gdy spotkałem ukochaną

moje serce samo podąży za nią.

ཀུ་གར་གར་གྱི་མ་ལུ། །

ཀོང་ལུ་ལ་ལའི་ལ་གྱི་ཕྱོལ་ལོ། །

འབྲུང་ས་ས་འབྲུང་ས་ལུ་ལ་ལི་གཅིན། །

འཛོལ་ས་ས་ཚོལ་འཛོལ་ས་ས། །

Pawie ze wschodnich Indii,
 papuga z lasów Kongpo,
 choć urodziły się w oddzielnych krajach
 spotykają się razem w ziemi świętej Lhasy.

མི་ཚོ་ར་ལ་ལབ་པ། །

དཀོན་མ་སུ་དག་པ་ཁག་ཟློག། །

མེ་ལེའི་གོ་ཚུ་ལ་སུམ་སྤྲོ་ཚོ། །

གཞུ་མ་ཚོའི་རྒྱ་ལ་ལྷ་ལ་སྤོང་། །

Ludzie plotkują o mnie,

Ja przepraszam za to, co uczyniłem:

Robię jednak tylko trzy niewielkie kroki

i łąduję w tawernie mej kochanki.

ལྷ་མོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ །

ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ །

ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ །

ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་ །

Wierzba jest zakochana we wróblu.

I wróbel jest zakochany w tej wierzbie,

Wierzba i wróbel kochają się wzajemnie.

Co może zrobić, szary jastrząb, aby oczarować wróbla?

ད་ལྟའི་ཚེ་བཟུང་འདི་ལ། །

དེ་ལ་ཚམ་གྱིས་ལུས་ནས། །

གཤིང་མ་རྩིས་པའི་ལོ་ལ། །

མཇུག་འདོམས་ལོ་ལོར་བཞུགས། །

W czasie krótkiego spaceru w tym życiu
mieliśmy nasz udział w radości.

Miejmy nadzieję, że znów spotka nas to,
w młodości naszego następnego życia.

གུ་དེ་རྒྱ་ལ་བཀ་ནི་ཚོ། །

ཁ་འོག་ས་པ་ལུག་ས་འོག་ས་མའི་དྲ་དང་།

ལྷུང་གྱིང་ཨ་ལྷེ་འཛིན་མོས། །

གསུང་སྐུ་སྐུང་དགོས་བུས་ལྷུང་།

Gadaliwa papugo, proszę,

niech twój dziób będzie zamknięty

Drozd w wierzbowym gaju

obeał zaśpiewać dla mnie piosenkę.

ལྷན་གྱི་ལྷ་འདུན་བཅོམ་པོ། །

འཛིགས་དང་མི་འཛིགས་མི་འདུག །

མ་དུན་གྱི་ཀ་ར་ཀུ་བུ། །

ཚོགས་ལྷན་སེམས་ལྷན་མོང་། །

Choć „diabelskie” ciernie w ogrodzie kłują,

to jabłka zwisające z frontu są dojrzałe.

Choć lękam się cierni, postanowiłem

raz na zawsze, zrywać te dojrzałe jabłka.

ཐུ་དེ་ལྷུང་ལྷུང་དཀར་མོ། །

ང་ལ་མ་གོ་མ་རྩལ་གཡམ་དང་། །

ཐག་རིང་མཐུངས་ལ་མི་འགྲོ། །

མི་ཐང་མཐོར་མས་སྐྱེངས་ཡིང་། །

Biały żurawiu!

Pożycz mi swoich skrzydeł.

Nie będę leciał daleko;

do Lithangu i zaraz wrócę.

མེ་དེ་དུ་ལ་བའི་ལུ་ལ་ལྷོ། །
 ཚོས་ཀྱི་ལ་བའི་ལྷོ་ལོ་ལོང་། །
 འདི་ན་ཁྱིམ་ཁྱིམ་མི་འདུག །
 དེ་ཚམ་ཁྱིམ་ཁྱིམ་གནང་ཞུ། །

Jamo, lusterko z mojej karmy
 mówi, zem jest w królestwie śmierci,
 Oceń to sprawiedliwie.
 bo w życiu tutaj, nie miałem sprawiedliwości.

